

ствата, съ които бѣха обхванати поборниците за свободата на милото си отечество — България, не би се удало нито на най вѣщото перо. Ще кажа само това, че доброволцитѣ чуха думата, която съ голѣмо нетърпение очакваха да чуятъ, думата отъ която зависеше, ще бѣде ли България Свободна, или не. Повтарямъ, тѣ чуха съ собственитѣ си уши отъ устата на все-силния Императоръ, че той опълчава войскитѣ си срѣщу вѣковния врагъ изобщо на Славянитѣ и особено на Българитѣ. Никой се не съмнѣваше, че България ще бѣде свободна. Е. тогава можаха ли сърдцата на Българскитѣ доброволци да не затупкатъ по силно, можеше ли душата на многострадалния Българинъ да се не зарадва? . . . Слѣдъ това, кой би билъ въ състояние да опише онѣзи бурна радостъ, която кипѣше въ душата на Българския доброволецъ? Азъ ще кажа само това, че тѣ искаха своитѣ радостни чувства съ извикването грамогласното „ура“, хвърляние шапкитѣ си нагорѣ въ въздуха, които ловяха съ щикветѣ си. Виковетѣ „ура“ още дълго врѣме цѣпяха въздуха и струвами се, тѣ би се продължавали безконечно, ако да не бѣше подаденъ знакъ да млъкнатъ.

Офицеритѣ заеха своитѣ мѣста. Раздаде се командата за церемониялния маршъ. Всичкитѣ движения въ врѣме на построенията на пѣшия конвой, а тѣй сѣщо и церемониялния маршъ се извърши тѣй спокойно и стройно, съ такъвъ тактъ и войнишка „выправка“, щото не бѣше за вѣрване, че тѣзи сѣ доброволцитѣ, които сѣ приготвени за Императорски смотръ само въ една недѣля.

При минаването на доброволцитѣ церемониялния маршъ, Царя по нѣколко пѣти извика „Славно, прѣ-красно, дѣти“!

Мнозина отъ свитата на Царя, а тѣй сѣщо и офицеритѣ отъ другитѣ части не вѣрваха, че доброволцитѣ сѣ приготвени за смотръ въ една недѣля.

— Помилуйте, възможно ли е въ една недѣля да се приготвятъ за Царски смотръ? казваха тѣ.

— Какъ мина смотра? питаха офицеритѣ отъ другитѣ части ония — отъ конвоя.